

Εὐσεβὴς χριστιανός (;) ἀπαντῶν Ἑβραίῳ τινι καθ' ὁδόν, ἐρά-
πισεν αὐτὸν ἀνιλεῶς. Ἐκεῖνος ἐζήτει μετὰ δακρύων τὴν αἰτίαν.

— Οἱ πρόγονοί σου, ἀπαντᾷ ὁ χριστιανός, ἐσταύρωσαν τὸν
Σωτῆρα μας καὶ μιᾶς ἀκόμῃ;

— Καλὰ σου ξυπνητούρια. Ὑστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ τὸ
ἐνθυμήθηκες νὰ δείρῃς ἐμένα; Χαράστο!

— Ἀδιάφορο· ἐγὼ ἐχθὲς τώμαθα.

* *

Ὁ Συνταγματάρχης **Rédiocrane** καί τοι κατάκοπος ἐκ
τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων, ἐν τούτοις εἶναι ὑποχρεωμένος
τὴν ἐπιούσαν νὰ ἐγερθῇ λίαν πρωΐ.

Ἐκ φόβου δὲ μήπως δὲν ἐξυπνήσῃ, προσκαλὼν τὸν ὑπη-
ρέτην του **Lambertic**:

— Θὰ μὲ ἐξυπνήσῃς, λέγει εἰς αὐτόν, αὔριον τὸ πρωτὶ εἰς
τὰς ἐξ.

— Μάλιστα Συνταγματάρχα μου. . . ἀμέσως ὅταν κτυπή-
σετε τὸν κώδωνα.

* *

Ἡ ἐφημερὶς **Rappel** προτείνει τὸ ἐξῆς ἐπώνυμον διὰ τὸ
ὑπουργεῖον: τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἀγάμων.

Τέσσαρες ὑπουργοί, τῷ ὄντι, εἰσὶν ἄγαμοι. Εἰσὶ δ' οὗτοι:

Ὁ Στρατηγὸς **Campenon**, τῶν στρατιωτικῶν **Waldeck-
Rousseau**, τῶν ἐσωτερικῶν **Challemel-Lacour**, τῶν ἐξωτε-
ρικῶν **Raynal**, τῶν Δημοσίων ἔργων.

Ἐὰν προσθέσωμεν καὶ τὸν χηρεύοντα **Cochery**, οὕτως ἔ-
χομεν πέντε ὑπουργοὺς ἐξ ὧν τὸ γυναικεῖον στοιχεῖον λάμπει
διὰ τῆς ἀπουσίας του.

* *

— Ἐχετε ἄλλον ἀδελφόν, κύριε;

— Ἐχω ἓνα.

— Περιέργον. Ἡ ἀδελφή σας, μοῦ ἔλεγε προχθὲς, ὅτι
ἔχει δύο ἀδελφούς.

— ; ; ; !!!

* *

— Ὁ κ. Γ. Α. διάσημος ἀφηρημένος πρὸς τὸν ἐνοικια-
στὴν του.

— Φίλε μου, μοῦ χρεωστᾷς 6 ἐνοίκια καὶ ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ
νὰ περιμένω. Σὺν δὲν ἔχῃς νὰ πληρώνης ἐνοίκια, τότε, κτίσε
ἓνα δικό σου σπίτι.

— ; ; ;

* *

Ὁ κ. Σ. Α. διαλέγεται πρὸς τὴν φίλην του κ. Χ. Τ. ἥτις
τῷ ἀρέσκει!

— Δύο ὥραιας κυρίας, ἐγνώρισα, φίλη μου, εἰς αὐτὸν τὸν
τόπον. Δύο μόνον!

— Ἡ ἄλλη ποῖα εἶνε;

— !!!

ΙΧΝΕΥΜΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ δισέκτου ἔτους 1884

ΥΠΟ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΑΣΩΠΙΟΥ

Εὐνοϊκῇ συμπράξει φιλοκάλων λογίων.

Δὲν θέλει βεβαίως ὑποληφθῇ ὡς παρέλκων ὁ ἐν ταῖς στή-
λαις τοῦ Ἀπόλλωνος λόγος περὶ τοῦ ἐτησίου τούτου βι-
βλικῶ καλλιτεχνήματος, ἐν ᾧ ὁ εὐφυολόγος ἐκδότης περι-
συλλέγει μετ' ἀκαταβλήτου φιλοπονίας ἀπὸ δεκαοκτὼ ἡδὴ
ἐνιαυτῶν τὰς ἀττικωτέρας εὐφυΐας τῶν διαπρεπεστέρων παρ'
ἡμῖν λογογράφων καὶ ποιητῶν, προσφέρων κατ' ἔτος τὸ κάλ-
λιστον τῶν πνευματικῶν δώρων εἰς τοὺς μετ' ἐνδιαφέροντος
ἀκολουθοῦντας τὴν σύγχρονον ἐλαφρὰν φιλολογικὴν κίνησιν.
Ἄλλως τε, ἐν τῇ ἐνεστώσῃ περιόδῳ τῆς φιλολογικῆς ἀδρα-
νείας, τῆς ποιητικῆς στείρωσεως καὶ τῆς πρὸς τὰς ἐλευθερίας
καθ' ὅλου τέχνας ἀδιανορίας, ὧν ὁ εὐγενὴς ὀργασμὸς καὶ ἡ
ἄμιλλα ἀπεπνίγη ἐν τῇ βοῇ καὶ τῇ συγχύσει τοῦ χρηματι-
σμοῦ καὶ τῶν ὑλιστικῶν τάσεων τῆς ἐποχῆς, τοιαῦτα φιλο-
λογικὰ κειμήλια, οἷον τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ
κ. Ἀσωπίου, σπάνια, ὡς ὀάσεις δροσεραὶ ἐν ἀύχμηρᾷ ἐρημίᾳ,
δικαίως ἐφελκύνουσι τὴν προσοχὴν τῶν ὀλίγων εἰσέτι παρ'
ἡμῖν ὄνειροπόλων, οἵτινες, ἐν τῇ ἀνατροπῇ τῶν κοινωνικῶν
καὶ ἠθικοπολιτικῶν ὄρων, ὑφ' οὗς κινεῖται αὐτομάτως μονο-
νοῦ ἡ ἡμετέρα κοινωνία, δὲν ἔπαυσαν εἰσέτι νὰ πιστεύωσιν εἰς
τὴν ιδέαν καὶ τὸ αἶσθημα καὶ νὰ ἀποδύωνται εἰς τοὺς εὐγε-
νεῖς τῆς διανοίας ἀγῶνας.

Πρὸς τούτους ὅθεν ἰδίως αἱ βραχεῖαι ὧδε γραμμαὶ περὶ τοῦ
ἔργου τοῦ κ. Ἀσωπίου, ἐν ᾧ ἐκτὸς τῶν παγκοσμίων ἐποχῶν,
τοῦ ἑορτολογίου, τῶν ἀστρονομικῶν καὶ μετεωρολογικῶν παρα-
τηρήσεων, ποικίλα ἄρθρα φιλολογικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀ-
ξίας καὶ ποικίλης ὑφῆς περικοσμοῦσι τὰς πεντακοσίας αὐτοῦ κομ-
ψὰς σελίδας, ἐξ ὧν πέντε ἀνήκουσιν εἰς τὴν χαριεστάτην καὶ
καλλιτεχνικὴν γραφίδα τοῦ ἰδίου κ. Ἀσωπίου, τὴν πάντοτε
φαιδρὰν καὶ νεάζουσαν, ἥτοι ἡ Ἐπινομία, ὁ Κυριεύων
τοῦ ἔτους Πλανήτης, ἡ Δίκη τῶν Γυναικῶν καὶ
τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ, Παροράματα ἐν τῷ βιβλίῳ
τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Κάρφος καὶ
Δοκός, ὅπερ ἐστὶ καυστικωτάτη ἀλλὰ μετὰ χάριτος καὶ
εὐφυΐας σάτυρα κατὰ τῶν σχολαστικῶν ζόντων ἐκείνων παρ'
ἡμῖν λογίων, οἵτινες κόπτονται καὶ διαμείβονται πρὸς ἀλλή-
λους μακρὰς καὶ ἀγόνους συζητήσεις περὶ τῆς γραφῆς ἢ τοῦ
τοιούτου ἢ τοιούτου τονισμοῦ μιᾶς λέξεως, ἀξιοῦντες νὰ ἐπανα-
φέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν τὴν γλῶσσαν τοῦ Ξενοφώντος καὶ τοῦ
Πλάτωνος, ἐν ᾗ ἐποχῇ στερούμεθα γλώσσης ἐλληνικῆς καὶ
καταγωγῆς, ἔστω καὶ παρεφθαρμένης, διὰ τὰς καθ' ἑκάστην

ἀνάγκας τοῦ βίου. Καὶ ἀληθῶς, ἡ γλῶσσα, ἡ χρώμεθα ἐν τε τῷ οἴκῳ, τῇ ἀγορᾷ καὶ ταῖς λοιπαῖς κοινωνικαῖς σχέσεσιν, ἐστὶ βαθυλῶνειον κράμα φραγκικῶν καὶ τουρκικῶν λέξεων καὶ φράσεων, καθόσον οἱ καθ' ἡμᾶς περὶ τὴν γλῶσσαν διατρίβοντες οὐδέποτε ἐφιλοτιμήθησαν, πρακτικώτερον καὶ λογικώτερον σκεπτόμενοι, νῆρξονται τῆς μεταρρυθμίσεως αὐτῆς ἀπὸ αὐτῶν πρώτιστα τῶν σκευῶν, τῶν ὠνίων, καὶ τῶν ἀπαιτήτων εἰδῶν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, ὧν ἡ ὀνοματοθεσία ἐστὶν ἐτερογλωσσος, ὀθνεῖα, λείψανον δουλικῆς ἐποχῆς καὶ βαρβαρόρου. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἡ μελέτη τοῦ κ. Ἀσωπίου Κάρφους καὶ Δοκὸς ἔχει πολλὴν τὴν σοβαρότητα, ἣν ἀρτύνει οὐχ ἥττον διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ εὐτραπείας καὶ χαριτολογίας, ἥς δὲν στεροῦνται καὶ τὰ ἕτερα αὐτοῦ μεθυγραφικὰ ἀρθρίδια, μετ' ἀπληστίας ἀναγιγνωσκόμενα. Ἐκτὸς τούτων ὁ ἀναγνώστης εὐρίσκει ἐν τῷ Ἀττικῷ Ἡμερολογίῳ καὶ ἑτέρας διατριβὰς ἀξιολόγους, ὡς τὴν Αἰχμάλωτον βασιλίσσαν Ἰωάνναν τοῦ κ. Φιλοπ. Παρασκευαΐδου, βιογραφικὰς σημειώσεις περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κοιμουνδοῦ τοῦ ἀρχαίου συμμαθητοῦ καὶ παιδικοῦ φίλου τοῦ ἀοιδίου ἀνδρὸς κ. Χ. Βουρδουμπάκη, περὶ τῆς ἐν Λονδίῳ ἀρχαίας Ἑλλην. Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Καστόρη, Σκέψεις παιδαγωγικὰς ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Ν. Φιλαδελφέως, τὸ **Μυθιστόρημα**, ἀπόσπασμα, εἰμὴ ἀπατώμεθα, ἀνεκδότου μελέτης περὶ τῆς Γαλλικῆς Φιλολογίας ὑπὸ τῆς εὐπαιδέυτου κόρης κ. Αἰκατερίνης Ζάρκου, Εἰκόνας ἐκ τῆς βυζαντινῆς Ἱστορίας ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς κ. Μάρκου Ρενιέρη, Ἀναμνήσεις ἐκ Γερμανίας ἐμβριθῆς καὶ πλήρης ὡραίων ἐννοιῶν ἄρθρον τοῦ κ. Νεοκλ. Καζάκη, μετὰφρασιν ἑμμετρον τοῦ δράματος τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ ὁ βασιλεὺς διασκεδάζει ὑπὸ τοῦ κ. Εὐγ. Ζαλακώστα καὶ ἕτερα ἄρθρα μετ' εὐαρεσκείας ἀναγιγνωσκόμενα. Ἐν τέλει τοῦ Ἡμερολογίου ὑπάρχει λεύκωμα ποιήσεων, ἥτοι· τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἡ παρηκμακυῖα γυνή, θερμὸν καὶ τρυφερὸν ποίημα τῆς κ. Μαριέττας Μπέτσου, τὸ εἰς νοσοῦντα φίλον ποιητὴν τῆς πολυκλαύστου ποιητρίας Φωτεινῆς Οἰκονομίδου, τὸ εἰς Λεύκωμα φίλου ὑπὸ τῆς νεαρᾶς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐμμούσου κόρης κ. Βιργινίας Π. Εὐαγγελίδου, τὴν πρὸς τὴν Ἀνασσάν τῆς Ρουμουνίας θερμὴ προσφώνησις τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου, τὸ εἰς τὸ λεύκωμα τῆς τοῦ κ. Γεωργ. Παράσχου, καὶ τὸ Ἔαρ τοῦ γνωστοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Κωνστ. Φ. Σκόκου. Καλλύνουσι δὲ τὸ ὅλον ἔργον τοῦ κ. Ἀσωπίου πλείεσαι εἰκόνας, φιλοκάλως ἐξεργασμέναι, ὡς τοιοῦτον δὲ ἀποβαίνει εὐαρεστον ἅμα καὶ ὠφέλιμον ἀνάγνωσμα διὸ καὶ συνιστῶμεν αὐτὸ εἰλικρινῶς καὶ εἰς τοὺς συνδρομητὰς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Η ΤΡΕΛΛΗ

Ἐπεισόδιον τῆς 21 Μαΐου 1882.

Τί μεγάλη γιορτὴ ξημερώνει
Σ' τοῦ Μαγλοῦ τὴ γιορτὴ τὴ μεγάλη,
ποῦ ὁλόχαρο ψάλλει τ' ἀηδόνι
τῆς ἀνοίξεως τ' ἀπειρα κάλλη;

Μὲ μῦς ὅλα τ' ἀστέρια ἐσθύσαν
τῆς γλυκιάς καὶ χλωμαῖς τῶν ἀχτίδες,
ποῦ τοῦ ναύτη μονάκριβαις ἦσαν,
σ' τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἐλπίδες.

Μὰ ματὰ γαλαρὴ τῆς αὐγούλας
τὰ πουλιὰ 'ς τῆς φωλιαῖς τοὺς ξυπνάει
καὶ, ῥοφῶντας ἀχρὸ τῆς δροσούλας,
τῶρα τᾶλλο γλυκὰ τραγουδάει.

Τοῦ βοσκῶς 'ς τὸ βουνὸ ἡ φλογέρα,
παρηγόρια τοῦ πόνου του μέρη,
γλυκοὺς ἤχους σκοπεῖ 'ς τὸν αἶρα,
ποῦ καὶ αὐτὰ τὰ θερὰ ξελιγώνει.

Καὶ σιμάτου τὸ λάρχο του ἀρνάκι,
ποῦ δὲν ἔχει 'ς τὴ στέρη του ταῖρι,
μὲ παιχρίδια πηδᾷ τὸ αὐλάκι
καὶ τρελλὸ ξεφυλλίζει τὴ φτέρη.

Ὅλ' ἡ Πλάση μὲ γέλιο προβάλλει
μὲ βουνὰ καὶ λιβάδι' ἀνθισμένα,
καὶ παρτοῦ τ' οὐρανοῦ τὴν ἀγκάλη
δὲν μαυρίζει καὶ σύννεφο ἔρα.

Σὲ μὰ τέτοια οὐράνια εἰκόνα
ποῦ ἡ φύσις ποθεῖ τὰ στολίστη,
καὶ τὰ διώξη τὸν κρύο χειμῶνα
καὶ παρτοῦ τὴ χαρὰ τὰ σκοπεῖσιν.

Δὲς 'κεῖ κάτω ποῦ πρόβαλε κάτι,
ἀπὸ 'κεῖνο τὸν ἔρημο βράχο,
καὶ ἀργὰ 'ς τὸ λοξὸ μονοπάτι
περπατεῖ σκεπτικὸ καὶ μονάχο.

Ὡς τὰ πόδια ρτυμένο 'ς τὰ μῦθρα,
φοβερὸ καὶ σκληρὸ τὸ σημάδι,
ποῦ μῦς δείχνει πῶς καίει ἡ λαύρα
τὴν καρδιά μας, τοῦ ἀσπλαχνοῦ ἄδη.

Ἐκεῖ ποῦ πάει σὲ πλάτανο φθάνει
ποῦ 'ς τὰ νέφ' ἡ κορφή του λὲς θάμπη,
σταματᾷ, κ' ἡ καρδιά τ' ἀνασάνη,
βγαλ' ἐν ἄχ! ποῦ φαίνονται οἱ κάμποι.

Συμφορὰ 'ς τὴ καρδιά ποῦ εὐρέθη
εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὰ στενάκη,
καὶ 'ς τὰ ἀγκάθια τῆς λύπης ποῦ ἐδέθη
ἄχ! τοῦ κάπου βοήθεια θὰ κρᾶξη.

Σημ. Τὸ ἀνωτέρω ποίημα ἀπήγγιλλεν ὁ κ. Δ. Κ. Σακελλαρόπουλος μετ' ἄλλων ἀνεκδότων αὐτοῦ ποιημάτων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Συλλόγου ὁ «Περικλῆς» οὐτινος ἐπίτιμον μέλος τυγχάνει.